

THUIS

DE 100

KASS MORGAN

Vertaald door Merel Leene

Blossom
BOOKS

*Voor Joelle Hobeika, die met haar verbeeldingskracht
verhalen tot leven brengt en krankzinnige dromen laat uitkomen.
En voor Annie Stone, topredacteur.*

Twitter mee: #De100

NUR 285/GGP081501

© MMXV Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXIV Kass Morgan

Published by arrangement with Rights People, London

Oorspronkelijke titel: *The 100. Homecoming*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Omslagontwerp: Sanneke Prins, Sproud Amsterdam

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossom Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.
blossombooks.nl

Hoofdstuk 1

GLASS

Glass' handen waren plakkerig van haar moeders bloed. Het besef drong heel langzaam tot haar door, als door een dikke mist – alsof het de handen van een ander waren, en het bloed iets uit een nachtmerrie. Alleen waren het wél haar handen, en het bloed was echt. Glass voelde dat haar rechterhandpalm aan de leuning van haar stoel op de voorste rij van het transportschip plakte. En dat iemand in haar linkerhand kneep, hard. Het was Luke. Hij had haar niet meer losgelaten sinds hij Glass bij haar moeders lichaam had weggetrokken en naar haar stoel had gedragen. Zijn vingers klemde de hare zo stevig vast dat het bijna leek alsof hij haar bonkende pijn probeerde af te tappen om die in zijn eigen lichaam op te slaan.

Glass deed haar best om zich te concentreren op de warmte van zijn hand om de hare. Ze richtte haar aandacht op de kracht van zijn greep, en hoe die zelfs niet verslaptte toen het schip tijdens de ruwe vlucht naar de aarde begon te schudden en te duiken.

Nog maar een paar minuten geleden had Glass op een stoel naast haar moeder gezeten, klaar om samen een nieuwe wereld te ontdekken. Nu

was haar moeder dood, neergeschoten door een verwarde bewaker die in paniek een plekje probeerde te bemachtigen op de laatste shuttle die de stervende kolonie verliet. Glass kneep haar ogen dicht om de scène te verdringen die onophoudelijk in haar hoofd werd afgespeeld. Haar moeder, die stilletjes op de vloer viel. Glass zelf, die zich kreunend en naar adem happend naast haar liet zakken, maar het bloeden niet kon stelpen. Hoe ze haar moeders hoofd op haar schoot trok en tussen haar snikken door probeerde te zeggen hoeveel ze van haar hield. Hoe ze zag dat de donkere vlek op haar moeders jurk steeds groter werd terwijl het leven uit haar wegsijpelde; zag dat haar moeders gezicht verslapte, vlak nadat ze haar laatste woorden had gefluisterd: 'Ik ben trots op je.'

Het was onmogelijk om de beelden te stoppen, net zoals het onmogelijk was om iets aan de waarheid te veranderen. Haar moeder was dood, en Glass en Luke schoten door de ruimte in een schip dat elk moment op aarde te pletter kon slaan.

Het transportschip rammelde aan alle kanten en schokte heen en weer. Glass merkte het nauwelijks. Vaag voelde ze de riemen in haar borst snijden terwijl haar lichaam de bewegingen van de shuttle volgde, maar de pijn van haar moeders dood sneed veel dieper dan het metaal van de gesp.

Ze had zich verdriet altijd als iets zwaars voorgesteld – dat wil zeggen, als ze er al een beeld bij had gehad. De oude Glass had nooit erg lang bij andermans leed stilgestaan. Dat was veranderd nadat de moeder van haar beste vriend Wells was gestorven en ze hem over het schip had zien sjokken alsof hij een enorme, onzichtbare last met zich meedroeg. Glass voelde zich nu echter heel anders: uitgehakt, hol, alsof alle emoties uit haar waren geschrapt. Het enige waardoor ze wist dat ze nog leefde, was Lukes geruststellende hand in de hare.

Van alle kanten duwden mensen tegen haar aan. Elke stoel was bezet, en op elk vrij plekje in de shuttle stonden mannen, vrouwen en kinderen. Ze hielden zich aan elkaar vast om overeind te blijven, al kon eigenlijk niemand vallen omdat ze veel te dicht opeengepakt stonden: een deinende massa vlees en geluidloze tranen. Sommigen fluisterden de namen van de mensen die ze hadden achtergelaten, terwijl anderen wanhopig hun hoofd schudden en weigerden te accepteren dat ze voor altijd afscheid van hun geliefden hadden genomen.

De enige die niet in paniek leek, was de man die rechts naast Glass zat, vicekanselier Rhodes. Hij staarde recht voor zich uit, zich niet bewust van – of ongevoelig voor – de angstige gezichten om hem heen. Heel even maakte haar pijn plaats voor een vlaag van verontwaardiging. Wells' vader, de kanselier, zou alles hebben gedaan wat in zijn macht lag om de mensen om hem heen op hun gemak te stellen. Niet dat hij trouwens ooit een plekje op het laatste transportschip zou hebben geaccepteerd. Al was Glass niet in een positie om de vicekanselier te veroordelen; de enige reden dat zij aan boord van de shuttle was, was dat Rhodes Glass en haar moeder had meegenomen toen hij zich met geweld een weg het schip op had gebaand.

Een krachtige schok wierp Glass tegen de rugleuning van haar stoel. Het schip dook opzij en kantelde vervolgens bijna vijfenvertig graden, waarna het met een misselijkmakende zwieper weer recht kwam te liggen. Boven de collectieve uitroepen uit klonk het gehuil van een kind. Er gilden mensen toen het metalen frame begon te verbuigen, alsof een enorme vuist het transportschip fijnkneep. Toen gierde er een hoge, mechanische pieptoon door de cabine – zo doordringend dat hun trommelvliezen ervan dreigden te scheuren – die al het geschreeuw en angstige gesnik overstemde.

Glass greep de armleuning van haar stoel stevig beet en kneep in Lukes hand, wachtend op de golf van angst die haar zou overspoelen. Alleen kwam die niet. Ze wist dat ze bang zou moeten zijn, maar de gebeurtenissen van de afgelopen paar dagen hadden haar verdoofd. Het was moeilijk genoeg geweest om de plek waar ze thuishoorde uiteen te zien vallen toen de zuurstof in de Kolonie opraaakte. Moeilijk genoeg om de krankzinnige, verboden ruimtewandeling van de Walden naar de Phoenix te maken, waar nog wel lucht was om te ademen. Toch leek de ellende die ze had doorgemaakt de moeite meer dan waard te zijn, omdat Glass, haar moeder en Luke op het nippertje aan boord van het transportschip hadden weten te komen. Nu liet het Glass echter koud of ze ooit de aarde zou zien. Ze had liever dat er nu een einde aan alles kwam dan dat ze straks elke ochtend opnieuw wakker moest worden met het besef dat haar moeder er niet meer was.

Ze keek even opzij en zag Luke vastberaden en onbewogen voor zich uit staren. Hield hij zich groot voor haar? Of had hij tijdens zijn uitgebreide bewakersopleiding geleerd om ook onder hoge druk kalm te blijven? Hij verdiende iets beters dan dit. Was dit hoe het zou eindigen, na alles wat Glass hem had aangedaan? Waren ze alleen aan een onafwendbare dood in de Kolonie ontsnapt om vervolgens op hoge snelheid een ander afschuwelijk noodlot tegemoet te suizen? Eigenlijk was het de bedoeling geweest dat de mensen pas over honderd jaar terug naar de aarde gingen; pas dan zou volgens wetenschappers de straling van de Catastrofe verdwenen zijn. Deze thuisreis kwam veel te vroeg, een wanhopige uittocht die niets dan onzekerheid beloofde.

Glass keek naar de rij raampjes aan de zijkant van het schip. Door elke opening zag ze grijze mistwolken. Het was op een vreemde manier mooi, dacht ze, precies op het moment dat de ruitjes kapotsprongen en

hete scherven glas en metaal door de cabine vlogen. De mensen die het dichtst bij de raampjes stonden, probeerden in paniek weg te duiken of te springen, maar ze konden nergens heen. Ze dromden achteruit en vielen op de mensen achter hen. De scherpe lucht van geschroeid metaal drong in Glass' neusgaten, en een andere geur maakte dat ze moest kokhalzen... Glass werd vervuld van afschuw toen ze zich realiseerde dat het de stank van verbrand vlees was.

Met grote inspanning, vanwege de enorme krachten in het snel vliegende schip, draaide ze haar hoofd om naar Luke. Heel even hoorde Glass niets meer – geen kreunen en huilen, geen knarsend metaal. Ze dacht zelfs niet meer aan haar moeders laatste ademtocht. Ze zag alleen de zijkant van Lukes gezicht, met zijn perfecte profiel en krachtige kaaklijn; precies wat ze al die nachten tijdens haar afschuwelijke maanden in detentie in gedachten voor zich had gezien, toen ze als veroordeelde wachtte op haar executie op haar achttiende verjaardag.

Het geluid van scheurend metaal bracht Glass met een schok terug in de werkelijkheid. Het vibreerde door haar trommelvliezen en omhoog langs haar kaken, dreunde in haar botten tot diep in haar maag. Ze klemde haar kiezen op elkaar. In hulpeloze afschuw zag ze hoe het dak van de shuttle losscheurde en wegvloog, alsof het een flard stof was.

Ze dwong zichzelf weer naar Luke te kijken, die zijn ogen inmiddels gesloten had maar haar hand met hernieuwde kracht vastklemde.

'Ik hou van je,' zei ze, maar haar woorden werden overstemd door het gegil om hen heen. Plotseling sloeg het schip met een misselijkmakende klap tegen de aarde, en alles werd zwart.

In de verte hoorde Glass een laag, kreunend geluid, vol van angst en

pijn. Zoiets akeligs had ze nooit eerder gehoord. Ze probeerde haar ogen te openen, maar zelfs bij de kleinste inspanning begon haar hoofd vreselijk te draaien. Ze gaf het op en liet zich weer in de duisternis wegzinken. Een paar ogenblikken verstreken. Of waren het uren? Opnieuw vocht ze tegen de troostrijke kalmte en probeerde ze uit alle macht wakker te worden. Eén heerlijke, verdwaasde milliseconde lang had ze geen idee waar ze was. Het enige wat houvast bood, was de veelheid aan vreemde geuren. Glass wist niet dat het mogelijk was om zo veel dingen tegelijk te ruiken. Er was een geur die ze min of meer herkende van de zonnevelden – de plek waar ze het liefst met Luke afsprak – maar dan duizendmaal sterker. Er was iets zoets, maar niet zoals suiker of parfum. Dieper, voller. Met elke ademdeug moesten haar hersens harder werken om de wirwar aan geuren te plaatsen. Iets kruidigs. De geur van metaal. Toen bracht één bekende geur haar helemaal in het hier en nu. Bloed.

Glass deed knipperend haar ogen open. Ze was in een ruimte die zo groot was dat ze de muren niet kon zien, en het doorzichtige, met sterren bezaaide plafond leek zich mijlenver boven haar hoofd te bevinden. Toen viel alles langzaam op zijn plek, en haar verwarring maakte plaats voor ontzag. Ze keek op naar de hemel – de echte hemel, op aarde – en ze leefde. Haar verwondering duurde echter maar een paar seconden. Toen kwam er een akelige gedachte op, en paniek golfde door haar hele lijf. Waar was Luke? Meteen was ze alert. Ze duwde zich over-eind, zonder zich iets aan te trekken van de misselijkheid en pijn die haar weer omlaag wilden trekken.

‘Luke!’ riep ze. Wild keek ze naar links en naar rechts in de hoop tussen alle onbekende schaduwen zijn bekende silhouet te ontdekken. ‘Luke!’ Haar geroep werd overstemd door een aanzwellend koor van

gekreun en gegil. Laat iemand toch het licht aandoen, dacht ze verward, tot ze zich herinnerde dat ze buiten was, op aarde. De sterren verspreidden slechts een vage gloed en de maan gaf maar net genoeg licht om te kunnen zien dat de kreunende, bewegende zwarte vormen haar medepassagiers waren. Dit moest een nachtmerrie zijn. Zo hoorde het niet te zijn op aarde. Dit was geen plek die het waard was om voor te sterven. Opnieuw riep ze Lukes naam, maar er kwam geen reactie.

Ze moest overeind komen, maar haar hersens leken niet langer verbonden te zijn met haar spieren, en haar lichaam voelde vreemd zwaar, alsof er onzichtbare gewichten aan haar ledematen hingen. De zwaartekracht hier voelde anders, sterker. Of was ze soms gewond? Glass voelde met een hand aan haar scheenbeen en hapte naar adem. Haar benen waren nat. Bloedde ze? Voorzichtig keek ze omlaag, bang voor wat ze zou ontdekken. De pijpen van haar broek waren gescheurd en de huid eronder zat vol akelige schrammen, maar er waren geen andere zichtbare verwondingen. Ze zette haar handen op de vloer – nee, op de grond – en hapte alweer naar adem. Ze zat in het water – water dat zich vóór haar eindeloos uitstreekte, met ver aan de overkant vaag de schaduwen van bomen. Glass knipperde met haar ogen en wachtte totdat die zich hadden aangepast en haar iets lieten zien wat ze wél begreep, maar het beeld veranderde niet. Een meer. Soepel gleed het woord haar geheugen binnen. Ze zat op de rand, op de oever, van een meer op aarde – een feit dat voor haar net zo surrealistisch voelde als de chaos en vernieling naast en achter haar. Toen ze zich omdraaide, zag ze niets dan ellende: lichamen die slap en gebroken op de grond lagen. Gewonde mensen, huilend en smekend om hulp. De verwrongen, rokende wrakken van verschillende transportschepen, die

binnen enkele meters van elkaar waren neergestort, opengebarsten en versplinterd. Mensen die de nog smeulende wrakstukken in renden en vervolgens met zware, roerloze lichamen over hun schouders weer naar buiten klauterden.

Wie had haar naar buiten gedragen? En als dat Luke was geweest, waar was hij dan nu?

Met trillende benen kwam Glass overeind. Ze duwde haar knieën op slot om ervoor te zorgen dat ze het niet begaven en zwaaide met haar armen om in evenwicht te blijven. Staand in het ijzige water voelde ze de kou langs haar benen omhoogkruipen. Toen ze een keer diep ademhaalde, merkte ze dat haar hoofd iets helderder werd, al trilden haar benen nog altijd. Ze deed een paar wankele stappen en stootte daarbij haar voeten tegen onder water liggende stenen.

Glass keek omlaag en zoog scherp haar adem in. Bij het weinige licht van de maan kon ze nog net zien dat het water donkerroze was. Waren de meren op aarde door alle vervuiling en straling van kleur veranderd? Of waren er gebieden op aarde waar water altijd al roze was geweest? Ze had nooit erg goed opgelet tijdens haar aardrijkskundelessen – iets waar ze nu rap spijt van begon te krijgen. Een wanhopige kreet van een liggende gestalte op de grond vlakbij leverde haar echter het pijnlijke antwoord: dit was geen langdurig bijeffect van de straling; het water was gekleurd door bloed.

Ze huiverde en zette toen een paar wankele stappen in de richting van het slachtoffer dat had geroepen. De vrouw lag in een hoopje op de oever, met de onderste helft van haar lichaam in het steeds roder wordende water.

Glass hurkte naast haar en pakte haar hand. ‘Stil maar, alles komt goed,’ zei ze, hopend dat ze overtuigender klonk dan ze zich voelde.

De ogen van de vrouw waren groot van angst en pijn. ‘Heb je Thomas gezien?’ fluisterde ze.

‘Thomas?’ herhaalde Glass terwijl ze het schaduwlandschap van lichamen en wrakstukken afspeurde. Ze moest Luke zien te vinden. Het enige wat nog angstaanjagender was dan op aarde zijn, was de gedachte dat Luke daar ergens lag, gewond en alleen.

‘Mijn zoon, Thomas,’ zei de vrouw, terwijl ze in Glass’ hand kneep. ‘We zaten ieder op een ander schip. Mijn buurvrouw...’ Ze stopte en kreunde van pijn. ‘Ze had beloofd om op hem te passen.’

‘We vinden hem wel.’ Glass verbeet de pijn toen de nagels van de vrouw zich in haar huid boorden. Hopelijk zou de eerste zin die ze op aarde had uitgesproken geen leugen blijken te zijn.

Ze dacht terug aan de chaos op het ruimteschip waaraan ze nog maar kortgeleden was ontsnapt. De drom mensen op het lanceerde die wanhopig probeerden een van de laatste stoelen te bemachtigen, om zo de stervende Kolonie te kunnen ontvluchten. De wanhopige ouders die gescheiden waren geraakt van hun kinderen. De kinderen met hun blauwe lippen, volkomen in shock, die zochten naar familieleden die ze waarschijnlijk nooit terug zouden zien.

Het lukte Glass pas om zich van haar herinneringen los te maken toen de vrouw het uitgilde van de pijn en haar hand in het water liet vallen. ‘Ik zal hem gaan zoeken,’ zei ze beverig terwijl ze stapje voor stapje wegliep. ‘We vinden hem wel.’

Het schuldgevoel dat zich in haar maag verbreidde, maakte bijna dat ze bleef staan, maar ze wist dat ze moest doorlopen. Ze kon niets doen om het lijden van deze vrouw te verlichten. Ze was geen arts, zoals Wells’ vriendin Clarke. Ze was niet eens een sociaal type, zoals Wells of Luke, die alle twee altijd precies de goede woorden wisten te vinden

op het juiste moment. Er was maar één persoon op deze planeet die zij kon helpen, en hem moest ze zien te vinden voor het te laat was.

‘Het spijt me,’ fluisterde Glass. Nog één keer draaide ze zich om naar de vrouw, wier gezicht van pijn vertrokken was. ‘Ik kom terug. Ik moet mijn... Ik moet iemand vinden.’

De vrouw knikte met opeengeklemd kaken en kneep toen haar ogen dicht, maar de tranen bleven onder haar gesloten oogleden vandaan druppelen.

Glass scheurde haar blik los en liep verder. Ze tuurde voor zich uit en probeerde te begrijpen wat ze zag. De combinatie van de duisternis, haar duizeligheid, de rook en de schok dat ze nu echt op aarde was, maakte van alles één groot waas. De transportschepen waren neergekomen aan de rand van een meer, en overal waar ze keek, lagen rokende wrakstukken. In de verte zag ze nog net heel vaag een rij bomen, maar ze was te overstuur om er goed naar te kijken. Wat had ze aan bomen of bloemen als Luke er niet was om ze samen met haar te bekijken?

Haar ogen schoten van de ene verdwaasde, gewonde overlevende naar de andere. Een oude man zat met zijn hoofd in zijn handen op een stuk metaal dat van een transportschip was losgerukt. Een jongetje met een bebloed gezicht stond in zijn eentje op enkele meters van een kluwen sissend, vonkend elektriciteitsdraad. Zich volkomen onbewust van het gevaar waarin hij verkeerde, staarde hij met een lege blik omhoog, alsof hij de weg terug naar huis probeerde te vinden.

Overal lagen de gehavende lichamen van de doden. Mensen met de herinnering aan hun hartverscheurende afscheidswaarden nog op de lippen, mensen die nooit een glimp hadden opgevangen van de blauwe hemel waarvoor ze alles hadden opgegeven. Ze hadden beter in de

Kolonie kunnen blijven, om hun laatste adem uit te blazen omringd door hun vrienden en familie, in plaats van hier, helemaal alleen.

Nog altijd enigszins wankel op haar benen strompelde Glass naar de dichtstbijzijnde lichamen op de grond, smekend dat geen van de levenloze gezichten Lukes sterke kin, smalle neus of blonde krulhaar had. Toen ze naar de eerste dode keek, slaakte ze een wrange zucht van verlichting. Niet Luke. Tegelijkertijd angstig en hoopvol liep ze naar het volgende lichaam. En het volgende. Met ingehouden adem rolde ze mensen op hun rug of duwde ze zware brokstukken van lichamen af. Bij iedere bebloede, verminkte onbekende blies ze haar adem uit en liet heel even de gedachte toe dat Luke misschien nog in leven was.

‘Alles goed met jou?’

Geschrokken draaide Glass haar hoofd opzij om te zien waar de stem vandaan kwam. Een man met een grote snee boven zijn linker-oog keek haar vragend aan.

‘Ja, prima,’ antwoordde ze automatisch.

‘Echt? Shock kan rare dingen doen met je lichaam.’

‘Met mij is alles in orde. Ik ben alleen op zoek...’ Haar stem stierf weg. Het lukte haar niet om de kluwen paniek en hoop in haar borst tot woorden om te vormen.

De man knikte. ‘Mooi. Dit gedeelte heb ik al doorzocht, maar roep maar als je toch nog een overlevende ziet. We brengen alle gewonden daarheen.’ Hij wees de duisternis in.

In de verte zag Glass nog net de silhouetten van mensen die over roerloze gestalten op de grond gebogen stonden. ‘Bij het water ligt een vrouw. Volgens mij is ze gewond.’

‘Oké, we gaan haar halen.’ Hij gaf een teken aan iemand die Glass niet kon zien en begon toen onhandig te rennen.

Ze voelde een vreemde aandrang om hem terug te roepen, om te zeggen dat hij beter eerst de vermiste Thomas kon gaan zoeken. Glass wist bijna zeker dat de vrouw liever in het water zou doodbloeden dan een leven lang op aarde te moeten doorbrengen zonder de enige persoon die haar leven de moeite waard maakte. De man was echter al verdwenen.

Glass haalde diep adem en dwong zichzelf in beweging te blijven, maar haar voeten leken niet langer verbonden te zijn met haar hersens. Zou Luke haar niet allang hebben gevonden als hij zelf niet gewond was? Het feit dat ze in al het lawaai zijn lage stem niet had gehoord, roepend om haar, betekende dat hij op zijn best ergens gewond op de grond lag, niet in staat om zich te bewegen. En op zijn slechtst...

Glass trachtte die grimmige gedachten uit alle macht te verdringen, maar het was alsof ze een schaduw probeerde weg te duwen. Niets kon de duisternis uit haar hoofd weren. Het zou onvoorstelbaar wreed zijn om Luke slechts enkele uren na hun hereniging te verliezen. Ze kon dit niet nog eens doormaken, niet na wat er met haar moeder was gebeurd. Nee. Ze slikte haar tranen weg, ging op haar tenen staan en keek om zich heen. Intussen was er meer licht. Sommige overlevenden hadden brandende delen van de shuttles gebruikt om een soort fakels te maken, maar het onregelmatige, flakkerende licht bood weinig troost. Overal waar ze keek, zag Glass tussen de schaduwen glimpen van verminkte lichamen en paniekerige gezichten.

De bomen waren nu dichterbij. Ze kon hun stammen zien, de kronkelende takken, de bladerkronen. Na een leven lang met slechts één enkele boom om naar te kijken was het een schok om er zo veel bij elkaar te zien. Het was alsof je een hoek om liep en plotseling oog in oog stond met tientallen klonen van je beste vriend.

Glass tuurde naar een boom die opviel omdat hij groter was dan alle andere, en hapte naar adem. Een jongen met krullend haar zat in elkaar gezakt tegen de stam.

Een jongen in een bewakersuniform.

‘Luke!’ schreeuwde Glass. Onhandig begon ze te rennen. Toen ze dichterbij kwam, zag ze dat zijn ogen dicht waren. Was hij buiten bewustzijn of...

‘Luke!’ schreeuwde ze opnieuw, voordat ze de gedachte kon afmaken.

Glass’ armen en benen voelden tegelijkertijd onhandig en elektrisch geladen, als de ledematen van een tot leven gewekt lijk. Ze probeerde te versnellen, maar de grond leek haar omlaag te trekken. Zelfs van tien meter afstand kon ze zien dat het inderdaad Luke was. Hij had zijn ogen dicht en zijn lichaam was slap, maar hij ademde. Hij leefde.

Glass liet zich naast hem op haar knieën vallen en vocht tegen de aandrang om zich op hem te werpen. Ze wilde zijn verwondingen niet nog erger maken. ‘Luke,’ fluisterde ze in zijn oor. ‘Kun je me horen?’

Hij was bleek en boven zijn oog zat een diepe snee; bloed drupte omlaag over zijn neus. Glass trok haar mouw over haar hand en duwde ermee tegen de wond. Hoewel Luke zachtjes kreunde, bewoog hij niet. Ze duwde iets harder in de hoop zo het bloeden te kunnen stelpen, en bekeek toen de rest van zijn lichaam. Zijn linkerpols was paars en dik, maar verder leek hij in orde. Tranen van opluchting en dankbaarheid sprongen in haar ogen en rolden omlaag over haar wangen. Na een paar minuten haalde ze haar hand weg en bekeek de wond opnieuw. Het leek erop dat het bloeden gestopt was.

Glass legde een hand op zijn borst. ‘Luke,’ zei ze zacht. Licht streek ze met haar vingers over zijn sleutelbeen. ‘Luke. Ik ben het. Word wakker.’

Luke bewoog kort, alsof hij haar hoorde, en Glass liet een verstikt geluid ontsnappen dat het midden hield tussen een lach en een snik. Hij kreunde; zijn ogen gingen heel even open, maar vielen meteen weer dicht.

‘Luke, word wakker,’ herhaalde Glass. Toen bracht ze haar mond bij zijn oor, net zoals ze vroeger deed als hij te laat op zijn werk dreigde te komen. ‘Straks kom je nog te laat,’ zei ze met een glimlachje.

Opnieuw gingen zijn ogen open, heel langzaam, en hij keek haar aan. Hij probeerde iets te zeggen, maar er kwam geen geluid uit zijn keel. In plaats daarvan glimlachte hij terug.

‘Hé.’ Heel even voelde Glass haar angst en verdriet wegsmelten. ‘Het is goed. Je bent ongedeerd. We zijn er, Luke. We hebben het gered. Welkom op aarde.’